

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.293 van 29 juni 2026
in de zaak A. 240.946/IX-10.944**

In zake : S.V.
woonplaats kiezend te *
*

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Sofie Logie en Niels Lemaire
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Beneluxpark 27B
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij:

de STAD GENT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Bart Martel en Laura Janssens
kantoor houdend te 1050 Elsene
Louizalaan 99
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 15 januari 2024, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing OVB/2023/269 van de beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsinformatie van 23 november 2023 houdende de afwijzing van het beroep gericht tegen de beslissing van de stad Gent van 26 september 2023 tot weigering van de openbaarmaking van juridische adviezen en communicatie over de statutenwijziging en overname van KAA Gent.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 261.799 van 18 december 2024 is het debat heropend en is aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag gesteld.

Bij arrest nr. 9/2026 van 15 januari 2026 heeft het Grondwettelijk Hof deze vraag beantwoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partij, de verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een aanvullende laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 juni 2026.

Staatsraad Jim Deridder heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij, advocaat Niels Lemaire, die loco advocaten Sofie Logie en Jade Leenaert verschijnt voor de verwerende partij, en advocaten Mathilde Hage en Phebe Maenhaut, die loco advocaten Bart Martel en Laure Janssens verschijnen voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 6 september 2023 dient verzoeker, een onderzoeksjournalist, de volgende aanvraag tot openbaarmaking in bij de stad Gent:

“Ik ben op zoek naar de juridische adviezen, opgemaakt zowel intern als extern (cfr. gemeenteraad 4/9/2023) in functie van een mogelijke statutenwijziging bij KAA Gent alsook in functie van een mogelijke overname van KAA Gent. Ik had graag een digitale kopie van die adviezen vanaf 1 januari 2022 tot heden.

Ik ben ook op zoek naar de briefwisseling (o.a. mails) tussen bestuurders, ambtenaren en gebeurlijk externen die verstuurd en ontvangen werden in functie van die juridische adviezen.”

3.2. Met een beslissing van 26 september 2023 weigert de waarnemend adjunct-algemeendirecteur van de stad Gent een afschrift van de gevraagde documenten. De overwegingen zijn de volgende:

“Bij onderzoek werd vastgesteld dat de juridische adviezen rond overname KAA Gent werden opgesteld door een advocaat aangesteld door de Stad Gent. Deze documenten worden beschermd door een (federaal) wettelijk verankerd beroepsgeheim voor advocaten (Strafwetboek artikel 458). De geheimhoudingsverplichting is er op gericht om het iedereen mogelijk te maken op de best mogelijke manier bijstand te krijgen van een advocaat, door de waarborg dat alles wat wordt besproken, vertrouwelijk blijft, en niet ter kennis kan komen van derden. In toepassing van artikel II.39 van het Bestuursdecreet, valt dit aldus onder de uitzonderingsgrond zoals bepaald in artikel 6 § 2 2° van de federale wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur[(WOB)]. Het vrijgeven van het opgevraagde document zou de vertrouwelijkheid tussen cliënt en advocaat ondergraven. Overeenkomstig uitspraken van o.a. de beroepsinstantie (OVB/2020/280, OVB/2022/132, OVB/2023/029) en de Raad van State van 15 april 2010 (arrest nr. 202.966) is het duidelijk dat het belang van voornoemd beroepsgeheim primeert t.a.v. het principe van de openbaarheid van bestuur. In tweede instantie is elke correspondentie met betrekking tot de statuten gelinkt aan 2 overeenkomsten, met name de ‘Letter of intent’ met KAA Gent en KrosPoint en de samenwerkingsovereenkomst met KAA Gent en vzw Voetbal in de stad. De afspraken uit de onderhandelingen over die overeenkomsten resulteerden in de statutenwijziging.

Beide overeenkomsten bevatten een strikte vertrouwelijkheidsclausule.

In die zin zijn de uitzonderingsgronden, opgenomen in artikels II.34, 6° en 35, 3° van het Bestuursdecreet, van toepassing.

In uitvoering van artikel II.46, derde lid van het Bestuursdecreet werd aan betrokkenen gevraagd om toestemming te geven de documenten vrij te

geven. Die vraag werd afgewezen. Om die reden alleen al kan niet op het verzoek worden ingegaan.

Voor zover als nodig is tenslotte vast te stellen dat het belang van de openbaarheid hier niet opweegt tegen de bescherming van de belangen die de genoemde betrokkenen met de vertrouwelijkheidsclausule beogen.

Een gedeeltelijke openbaarmaking overeenkomstig artikel II.45, § 2 van het bestuursdecreet is in casu geen mogelijkheid. Na het verwijderen van de te beschermen gegevens blijft onvoldoende informatie over om een beeld te vormen van de inhoud.”

Tegen deze weigering stelt verzoeker een bestuurlijk beroep in bij de beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsinformatie (“de beroepsinstantie”).

3.3. Met een beslissing van 23 november 2023 verklaart de beroepsinstantie het bestuurlijk beroep ontvankelijk maar ongegrond, op grond van de volgende overwegingen:

“Het beroep betreft de betrokkenheid van het bestuur bij de statutenwijziging van de voetbalclub KAA Gent, waarvan het, via het stadsontwikkelingsbedrijf SoGent, aandeelhouder is, en dit ook zal blijven na de statutenwijziging. Als reden voor de statutenwijziging geldt de volgende vaststelling die vermeld wordt in de beslissing van de gemeenteraad van Gent van 4 september 2023: ‘KAA Gent heeft met een kandidaat-investeerder onderhandelingen gevoerd die bereid is om een kapitaalinjectie te doen, op voorwaarde dat, onder meer, KAA Gent in een naamloze vennootschap wordt omgezet en de kandidaat-investeerder quasi alle aandelen kan overnemen van de bestaande aandeelhouders.’

Het bestuur is als grondeigenaar van het Arteveldestadion en de Wolfput-site een belangrijke sociale partner van de voetbalclub. Dit leidde ertoe dat bij besluit van de gemeenteraad van 4 september 2023 een intentieverklaring werd aangenomen met de volgende betrachting: ‘Voor de stad Gent is het uitermate belangrijk dat er voldoende garanties geboden worden dat de intrede van de investeerder, de omzetting van KAA Gent naar een naamloze vennootschap, en de verkoop van aandelen niet ten koste gaat van de lokale verankering en de sociale engagementen, en dat dit op lange termijn gevrijwaard blijft. Het eigen vermogen (m.n. het oorspronkelijk ingebracht kapitaal en de historisch opgebouwde reserves) van KAA Gent dient, ook na de omzetting naar een naamloze vennootschap, integraal en exclusief bestemd te blijven voor sociale doelen zoals de vzw Voetbal in de Stad en het Ondersteuningsfonds Elk Talent Telt.’.

De verzoeker vraagt om een afschrift van de juridische adviezen over de statutenwijziging en de eventuele overname van de voetbalclub, en de communicatie over die adviezen tussen de bestuurders, ambtenaren en externen.

Het bestuur maakt in hoofdzaak gebruik van de uitzonderingsgronden van artikel 6 § 2 2° van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur via het artikel II.39 bestuursdecreet en deze van de artikels II.34, 6° en 35, 3° Bestuursdecreet.

Conform artikel 6 § 2 2° van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur kan een federale of niet-federale administratieve overheid de vraag om inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument, die met toepassing van deze wet is gedaan, afwijzen wanneer de openbaarmaking van het bestuursdocument afbreuk doet aan een bij wet ingestelde geheimhoudingsverplichting. Artikel 458 van het Strafwetboek stipuleert dat alle ‘personen die uit hoofde van hun staat of beroep kennis dragen van geheimen die hun zijn toevertrouwd, en deze bekendmaken buiten het geval dat zij geroepen worden om in recht of voor een parlementaire onderzoekscommissie getuigenis af te leggen en buiten het geval dat de wet hen verplicht die geheimen bekend te maken’ strafrechtelijk zullen worden gesanctioneerd.

Dit artikel uit het Strafwetboek is van toepassing ten aanzien van advocaten. Het gaat hier bijgevolg om de wettelijke verankering van het beroepsgeheim van advocaten. De beroepsinstantie kan hierbij onmogelijk omheen aan de vaststelling dat het belang van voornoemd beroepsgeheim van advocaten t.a.v. het principe van de openbaarheid van bestuur, uitdrukkelijk werd bevestigd in het arrest nr. 202.966 van de Raad van State d.d. 15 april 2010. Vooreerst stelt de Raad van State dat artikel 1 van de wet van 11 april 1994 bepaalt dat deze van toepassing is ‘op de administratieve overheden andere dan de federale administratieve overheden doch slechts in de mate dat deze wet op gronden die tot de federale bevoegdheid behoren, de openbaarheid van bestuursdocumenten verbiedt of beperkt’. Daaruit volgt dat deze uitzondering op de openbaarheid van bestuur niet beperkt is tot aanvragen met toepassing van de wet van 11 april 1994 zelf, maar dat zij van toepassing is op alle regelingen inzake de openbaarheid van bestuur.

De Raad van State heeft de toepassing van artikel 6 § 2 2° van de wet van 11 april 1994 heel expliciet bijgetreden. [Hij] heeft in het aangehaalde arrest uitdrukkelijk gesteld dat de geheimhoudingsplicht erop gericht is om het iedereen mogelijk te maken op de best mogelijke manier bijstand te krijgen van een advocaat, door de waarborg dat alles wat wordt besproken, vertrouwelijk blijft, en niet ter kennis kan komen van derden. Het beroepsgeheim is er om de vertrouwelijkheid te beschermen en niet omgekeerd. De beroepsinstantie kan en mag zich dan ook niet [...] afvragen of een overheidsinstantie afbreuk zou doen aan het beroepsgeheim van haar raadsman, en of zij de vertrouwensrelatie met deze zou schenden. De beroepsinstantie dient daarentegen na te gaan of de vertrouwelijkheid, waar een bestuursinstantie kan van genieten in haar overleg met een advocaat, moet wijken voor het beginsel van de openbaarheid van bestuur. De Raad van State heeft daar in vermeld arrest ontkennend op geantwoord.

De Raad van State heeft in voormeld arrest voorts ter ondersteuning aangehaald dat het Hof van Justitie van de Europese Unie ook voorrang geeft aan de vertrouwelijkheid van de briefwisseling tussen advocaat en cliënt op het recht van de Commissie om de overlegging te eisen van alle documenten die zij noodzakelijk acht om overtredingen op de verdragsbepalingen

betreffende mededinging op te sporen (HvJ 155/79, AM&S Europe Ltd., Jur. 1982, 1575). Ook daaruit leidt de beroepsinstantie af dat de vertrouwelijke aard van dergelijke briefwisseling zwaarder weegt dan het beginsel van openbaarheid van bestuur.

Ook het Grondwettelijk Hof heeft overigens in dezelfde zin geoordeeld, waar het oordeelde dat de regel van het beroepsgeheim van een advocaat niet moet wijken voor de noodzaak van toezicht op misbruiken van het stelsel van collectieve schuldregeling (GwH 3 mei 2000, nr. 46/2000, R.W. 2000-01, 506, noot E. Dirix; GwH 14 juni 2006, nr. 100/2006), voor de handhaving van de absolute onpartijdigheid van de curator (GwH 24 maart 2004, nr. 50/2004, R.W. 2004-05, 218) of voor de bestrijding van het 'witwassen' (GwH 23 januari 2008, nr. 10/2008, R.W. 2008-09, 109, noot J. Stevens).

Toegepast op het voorliggende beroep, gaat het over de volgende documenten van het advocatenkantoor aangeduid door het bestuur, die ook aan de beroepsinstantie werden bezorgd: een memo inzake bescherming bij de mogelijke overname en 3 adviezen over de toepassing van de vennootschapswetgeving, evenals een begeleidende PowerPointpresentatie. De beroepsinstantie oordeelt dat de memo, de adviezen en de presentatie van het advocatenkantoor van het bestuur, en de gevoerde communicatie daarover, passen binnen de wettelijk beschermde vertrouwensrelatie tussen de stad Gent en de raadslieden.

De memo, de adviezen en de begeleidende presentatie van het advocatenkantoor mogen dan ook niet aan derden worden vrijgegeven. Hetzelfde geldt voor de communicatie hierover. De beroepsinstantie is van oordeel dat, in toepassing van artikel II.39 tweede lid van het Bestuursdecreet, de door verzoeker gevraagde en hiervoor aangeduide documenten vallen onder de uitzonderingsgrond zoals bepaald in artikel 6 § 2 2° van de federale wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Het gaat om vertrouwelijke briefwisseling/communicatie tussen cliënt en advocaat. Het vrijgeven van deze documenten zou onmiskenbaar die vertrouwelijkheid ondergraven.

Naast de externe adviezen van het advocatenkantoor betreft het verzoek om openbaarheid ook de interne adviezen. In casu gaat het over een nota van de juridische dienst van het stadsbestuur van 29 augustus 2023 over de vermarkting van aandelen in KAA Gent. Voor de openbaarmaking van dit interne advies kan worden verwezen naar artikel II.35, 5° van het bestuursdecreet dat bepaalt:

‘Tenzij de aanvraag betrekking heeft op milieu-informatie, wijzen de overheidsinstanties, vermeld in artikel II.28, § 1, een aanvraag tot openbaarmaking af als ze van oordeel zijn dat het belang van de openbaarheid niet opweegt tegen de bescherming van een van de volgende belangen: 5° het vertrouwelijke karakter van de handelingen van een overheidsinstantie als die vertrouwelijkheid noodzakelijk is voor de uitoefening van de administratieve handhaving, een audit die in uitvoering is of de politieke besluitvorming.’

In de memorie van toelichting (Vlaams Parlement, Parl. St. 2017-2018, nr. 1656/1, blz. 65) wordt dit als volgt toegelicht: ‘Hierbij wordt dan onder meer bedoeld de besprekingen tussen bestuurspartners die geen formele beraadslagingen zijn, de adviezen van kabinetsleden aan hun minister,

burgemeester enzovoort in het kader van politieke afwegingen of beraadslagingen. Het begrip politieke beraadslagingen dient evenwel strikt te worden geïnterpreteerd. Een dossier dat zich bevindt op een kabinet, bijvoorbeeld met het oog op een beslissing van een minister, gedeputeerde, burgemeester of schepen, dient beschouwd als een bestuursdocument dat voor openbaarmaking in aanmerking komt. Het behoort niet tot de informatie die strikt genomen met de politieke beraadslaging heeft te maken. Het document opgemaakt door een (kabinets)medewerker daarentegen, met het oog op het adviseren tot het nemen van een beslissing en waarin diverse politieke, maatschappelijke, economische, financiële belangen worden afgewogen dient niet openbaar gemaakt. Zo niet wordt de politieke besluitvorming onmogelijk.'

Het voorbereidende onderzoek naar de statutenwijziging van KAA Gent en de implicaties hiervan voor het stadsbestuur wordt gevoerd met het doel om het bestuur in staat te stellen om met kennis van zaken de statutenwijziging te beoordelen op politiek, financieel en maatschappelijk vlak en de werkwijze af te wegen tegen de nadelen ervan.

Dit wordt bevestigd door de volgende passage in de hiervoor vermelde intentieverklaring die werd goedgekeurd door het bestuur: 'Omwille van de historie van KAA Gent (oorspronkelijk een VZW, vervolgens een CVBA met sociaal oogmerk en vermoed te zijn erkend als sociale onderneming, waarna dit vermoeden is weggefallen na schrapping van KAA Gent op de lijst van sociale ondernemingen) en de strikte sociale bestemming van het huidige kapitaal en de bestaande reserves van de voetbalclub, wil de Stad Gent voldoende garanties dat deze intrede van de investeerder, de omzetting van KAA Gent in een naamloze vennootschap en de verkoop van aandelen niet ten koste gaat van de lokale verankering en de sociale engagementen van KAA Gent en dat dit op lange termijn gevrijwaard blijft;'

Hieruit blijkt duidelijk dat het bestuur zich grondig voorbereidt op de ingrijpende wijzigingen. De gevoerde onderzoeken en gevraagde adviezen kaderen in dit beleid.

De door verzoeker gevraagde documenten hebben dus duidelijk betrekking op de (voorbereiding van de) politieke besluitvorming en dienen volgens de beroepsinstantie dan ook afgeschermd te worden van de openbaarheid om het vertrouwelijke karakter hiervan te vrijwaren.

Het belang van de uitzonderingsgrond van artikel II.35, 5° van het Bestuursdecreet (vertrouwelijkheid omwille van politieke beraadslaging) dient tot slot nog te worden afgewogen tegenover het openbaar belang dat met de openbaarmaking van een bestuursdocument is gediend. Het gaat hierbij om een met de openbaarmaking gediend openbaar belang. Dit betekent dus niet dat de private belangen van de aanvrager moeten afgewogen worden tegenover het belang dat met de uitzondering beschermd worden. Het gaat om het belang van de gemeenschap: de openbare orde, de veiligheid van de bevolking, grote maatschappelijke issues, globale bescherming van het leefmilieu enzovoort.

De beroepsinstantie ziet niet in op welke manier in casu het openbaar belang dat met de openbaarmaking van de gevraagde documenten zou gediend zijn, zou primeren op de bescherming van het belang dat beschermd wordt door artikel II.35, 5° van het Bestuursdecreet.

Op grond van de verschafte informatie is de beroepsinstantie tevens van oordeel dat de informatie die voorkomt in de nota van de juridische dienst, evenals alle communicatie over dit advies, voldoen aan de omschrijving van het begrip ‘interne communicatie’ in het artikel II.33, 3° van het Bestuursdecreet. Op basis van deze uitzondering op het openbaarheidsprincipe mogen overheidsinstanties een aanvraag tot openbaarmaking van bestuursdocumenten afwijzen wanneer deze betrekking heeft op interne communicatie, tenzij het belang van de openbaarheid zou primeren.

De Memorie van Toelichting bij het artikel II.33, 3° van het Bestuursdecreet (Parl.St., VI.Parl. 2020-2021, nr. 780/1, 90-93) verduidelijkt dat deze uitzondering betrekking heeft op de interne uitwisseling van berichten, communicatie en mailwisseling tussen kabinetten en administratie, en administratie en kabinetten onderling. Daarbij zijn er geen beperkingen wat de inhoud van ‘communicatie’ betreft: het kan zowel gaan om persoonlijke beleidsopvattingen als feitelijke informatie of loutere data, zolang die informatie kadert in de voorbereiding van een beslissing of in het zoeken naar een oplossing van een specifiek probleem.

Het begrip ‘intern’ houdt in dat het gaat om informatie die niet buiten de muren van de overheidsinstantie terechtkomt, in het bijzonder wanneer zij niet is bekendgemaakt aan een derde of niet beschikbaar is gesteld aan het publiek. Dit is in casu wel degelijk het geval: de opgevraagde documenten (nota van de juridische dienst en de communicatie daarrond) zijn enkel voor intern gebruik binnen de stad Gent bestemd en deze zijn nooit publiekelijk bekend gemaakt buiten de stad Gent zelf.

Informatie tussen de stadsdiensten onderling, of met bestuurders, dient als ‘intern’ beschouwd te worden, gezien deze informatie niet beschikbaar is voor buitenstaanders, nooit eerder ter beschikking werd gesteld aan het publiek, en zij niet buiten de muren van de betrokken instanties is terechtgekomen.

De beroepsinstantie wijst er, ter bevestiging van de beoordeling van de communicatie, op dat de verzoeker het zelf omschrijft als ‘briefwisseling (o.a. mails) tussen bestuurders, ambtenaren en gebeurlijke externen die verstuurd en ontvangen werden in functie van die juridische adviezen.’

Die omschrijving van het gevraagde toont, door de link met de hiervoor beoordeelde juridische adviezen, aan dat die communicatie ofwel vertrouwelijk ofwel intern is en dus uitgesloten wordt van openbaarmaking. De beroepsinstantie is eveneens van mening dat er in casu geen openbaar belang, zoals geduid in de parlementaire voorbereiding, gemoeid is met de openbaarmaking van de door verzoeker gevraagde interne documenten rond een mogelijke statutenwijziging bij KAA Gent alsook in functie van een mogelijk overname van KAA Gent. De memorie van toelichting stelt immers m.b.t. de belangenafweging het volgende: ‘De uitzonderingen worden alleen ingeroepen als het belang van de openbaarheid niet primeert. Daarmee wordt bedoeld: een met de openbaarmaking gediend openbaar belang. Deze bepaling betekent dus niet dat de private belangen van de aanvrager moeten afgewogen worden tegenover de belangen die met de uitzonderingen beschermd worden. Het gaat om het belang van de gemeenschap: de openbare orde, de veiligheid van de bevolking, grote maatschappelijke

issues, globale bescherming van het leefmilieu enzovoort.’ (Parl.St. VI.Parl. 2017-18, 1656/1, 56). In voorliggend geval primeert dan ook de bescherming van de interne communicatie binnen de stad Gent met betrekking tot een mogelijke statutenwijziging bij KAA Gent alsook in functie van een mogelijk overname van KAA Gent.

De afweging van de beroepsinstantie leidt dan ook tot de conclusie dat het belang dat beschermd wordt door de uitzonderingsgrond van artikel II.33, 3° van het Bestuursdecreet in casu primeert op het algemeen belang van de openbaarheid van de hiervoor vermelde opgevraagde documenten (de interne nota van de juridische dienst, evenals alle communicatie over dit advies) en dat de uitzonderingsgrond van artikel II.33, 3° Bestuursdecreet dan ook van toepassing is.

Over de in het beroepschrift vermelde bemerkingen inzake de vertrouwelijkheidsclausule in bepaalde documenten van het bestuur, stelt de beroepsinstantie vast dat dit niet de juridische adviezen betreft vermeld in de vraag van de verzoeker. De standpunten hierover zijn, evenals de beoordeling ervan, dan ook niet relevant.

Ook de vaststelling door het bestuur dat het moeilijk is om de communicatie die wordt gevraagd door de verzoeker, te reconstrueren, is niet relevant, gezien deze, zoals hiervoor wordt aangetoond, ook onder de vermelde uitzonderingsgronden vallen.”

Dat is de bestreden beslissing.

3.4. Op 30 juli 2024 beslist de algemeen directeur van de stad Gent om de *sub* 3.2 aangehaalde beslissing van de adjunct-algemeendirecteur van 26 september 2023 te herzien. Hij beslist, na kennisname van het auditoraatsverslag, om de aanvraag tot openbaarmaking van verzoeker gedeeltelijk in te willigen, in die zin dat de interne nota van de juridische dienst inzake de vermarkting van de aandelen in KAA Gent openbaar wordt gemaakt.

IV. Tussenarrest

4. In tussenarrest nr. 261.799 van 18 december 2024 werden een derde en vierde middel, die betrekking hadden op het advies van de juridische dienst van de tussenkommende partij en de communicatie erover, in de aangegeven mate gegrond bevonden.

De bestreden beslissing werd in die mate vernietigd.

V. Pleitnota

- 5.1. Op de terechtzitting legt verzoeker een pleitnota neer.
- 5.2. De procedureregeling voorziet niet in de neerlegging van een pleitnota.

In zoverre de pleitnota evenwel enkel de neerslag vormt van de mondelinge uiteenzetting door verzoeker ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

VI. Onderzoek van het eerste en tweede middel, betreffende de stukken van het advocatenkantoor en de communicatie errond

Uiteenzetting van de middelen

Eerste middel

6. Verzoeker roept in een eerste middel de schending in van artikel 10 EVRM, artikel 11 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (“het Handvest”) en artikel 32 van de Grondwet.

Volgens verzoeker diende op grond van de voormelde rechtsregels toegang te worden verleend tot de door hem gevraagde documenten. Het weigeren van de openbaarmaking op grond van een bij de wet vastgestelde uitzonderingsbepaling is mogelijk, zo stelt verzoeker, doch slechts indien uit een *in concreto* beoordeling blijkt dat het met die uitzonderingsbepaling beschermde belang effectief zou worden aangetast en voor zover het beschermde belang zwaarder doorweegt dan het belang van de openbaarmaking. Te dezen ontbreekt volgens verzoeker een beoordeling en belangenafweging zoals vereist door artikel 10 EVRM. Verzoeker betoogt dat artikel 10 EVRM één geheel vormt met de andere geschonden genoemde bepalingen en stelt dat is voldaan aan de voorwaarden voor de toepasselijkheid ervan. Hij licht toe dat de aangehaalde

bepalingen geen ruimte laten voor absolute weigeringsgronden, die los van de concrete omstandigheden van de zaak kunnen worden ingeroepen. Ook het Grondwettelijk Hof, zo stelt verzoeker, heeft duidelijk gemaakt dat afwijkingen van het beginsel van de administratieve transparantie in beginsel een relatief karakter hebben, zodat er steeds een beoordeling *in concreto* en een afweging van belangen moet plaatsvinden. De beroepsinstantie verwijst naar rechtspraak van zowel het Grondwettelijk Hof als de Raad van State die naar het oordeel van verzoeker is achterhaald door de recente evolutie in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (“EHRM”). De inhoud van de gevraagde documenten van het advocatenkantoor en de communicatie erover zijn volgens verzoeker niet onderzocht, zodat niet werd beoordeeld of het vrijgeven ervan effectief afbreuk zou doen aan het wettelijk beschermde belang. Ook een afweging tussen het wettelijk beschermde belang en het algemeen belang van de openbaarheid ontbreekt. De beroepsinstantie verliest uit het oog dat de rechten die voortvloeien uit artikel 10 EVRM voorgaan op het bestuursdecreet. Verzoeker stipt aan dat de statutenwijziging van KAA Gent draait om de overname van de voetbalclub door een nieuwe investeerder. Vermits ook de tussenkomende partij in de club participeert, moeten de burgers kunnen worden geïnformeerd over de manier waarop wordt omgesprongen met de overheidsmiddelen die in de club zijn geïnvesteerd en met de waarborgen die in het verleden werden verleend en moeten zij in het bijzonder worden geïnformeerd over de vraag of die belangen van de gemeenschap bij de overname van de club voldoende zijn veiliggesteld tegenover de private belangen van de andere aandeelhouders.

7. In de memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat wanneer in het kader van een beroep tegen een administratieve rechtshandeling de strijdigheid wordt aangevoerd van een wettelijke bepaling met een direct werkende verdragsbepaling, de Raad van State zich over die strijdigheid moet uitspreken, weliswaar na het stellen van een prejudiciële vraag. Daarnaast, zo betoogt verzoeker, stelt het Grondwettelijk Hof dat, in zoverre erin het recht op toegang tot overheidsinformatie wordt erkend, artikel 10 EVRM en artikel 11 van het Handvest een draagwijdte hebben die analoog is aan die van artikel 32 van de Grondwet, en dat die bepalingen in die mate ook een onlosmakelijk geheel vormen, zodat het niet

onlogisch is dat ook de schending van artikel 11 van het Handvest wordt aangevoerd. Voorts voert verzoeker aan dat het EHRM een proportionaliteitstoets hanteert, die inhoudt dat een inbreuk op artikel 10 EVRM wordt vastgesteld wanneer nationale instanties op formele en automatische wijze toepassing hebben gemaakt van een wettelijke bepaling ter legitimatie van een inperking op het recht op expressie- en informatievrijheid. Daarbij moet rekening worden gehouden met de concrete elementen van de zaak. Verzoeker zet uiteen dat deze proportionaliteitstest in wezen neerkomt op een afweging tussen de in het geding zijnde belangen en het dus helemaal niet met artikel 10 EVRM te rijmen valt dat een wetgever, los van concrete omstandigheden, in het algemeen bepaalt dat een afweging van belangen niet nodig is indien de openbaarheid afbreuk doet aan het door een uitzonderingsgrond beschermd belang. Verzoeker stelt dat de Raad van State in principe eerst een prejudiciële vraag moet stellen aan het Grondwettelijk Hof over de verenigbaarheid met de Grondwet. Het stellen van deze vraag is voor verzoeker des te pertinenter, nu het aanvaarden van absolute uitzonderingsgronden strijdt met de rechtspraak van het EHRM. Tegelijk is het naar het oordeel van verzoeker aangewezen dat de Raad van State het advies van het EHRM inwint. Meer dan aangeven onder welke uitzonderingsgronden de gevraagde documenten volgens de beroepsinstantie vallen en wat vaagweg de inhoud ervan is, doet de bestreden beslissing niet. De vaststelling dat het gaat om documenten die zijn gewisseld tussen het advocatenbureau en de tussenkomende partij, zonder de concrete inhoud van die stukken te toetsen, is voor verzoeker op zich niet voldoende om te stellen dat het vrijgeven ervan de vertrouwelijkheid zou ondergraven. Er moet immers worden nagegaan of het belang dat met de uitzonderingsgrond wordt beschermd effectief in het gedrang zou komen door de openbaarheid. De beroepsinstantie past de betrokken uitzonderingsgrond op een automatische wijze toe, wat de weg opent voor het systematisch aanvoeren van de uitzonderingsgrond. Verzoeker heeft in zijn beroepschrift alle elementen geëxpliciteerd in het kader van de toepasselijkheid van artikel 10 EVRM. De beroepsinstantie beschikte aldus over alle elementen om daadwerkelijk een belangenafweging te maken. Verzoeker suggereert tot slot om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof over de verenigbaarheid van artikel 6,

§ 2, 2°, WOB met artikel 32 van de Grondwet, en om advies daaromtrent in te winnen bij het EHRM.

8. In zijn laatste memorie betwist verzoeker dat de verwijzing naar de ‘proportionaliteitstest’ in de memorie van wederantwoord neerkomt op het formuleren van een nieuw middel.

Tweede middel

9. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel II.39, tweede lid, van het bestuursdecreet, artikel 6, § 2, 2°, WOB, artikel 458 van het Strafwetboek, gelezen in samenhang met artikel 10 EVRM, artikel 11 van het Handvest en artikel 32 van de Grondwet, alsook een “gebrekkige motivering”.

De beroepsinstantie beroept zich volgens verzoeker ten onrechte op artikel 458 van het Strafwetboek om de openbaarheid te weigeren van de documenten van, en de communicatie met, het advocatenkantoor. Er kan naar het oordeel van verzoeker geen automatische toepassing van die uitzondering worden gemaakt. Het beroepsgeheim geldt enkel voor de advocaat zelf en niet voor zijn cliënten. Het belang van de openbaarheid moet *in concreto* worden afgewogen tegen de belangen die met die uitzondering zijn gediend. Verzoeker zet uiteen dat een advocaat niet kan worden vervolgd op grond van artikel 458 van het Strafwetboek indien diens cliënt eigenmachtig elementen uit zijn privéleven openbaart. Zelfs indien men zou aannemen dat ook de tussenkomende partij artikel 458 van het Strafwetboek moet respecteren, kan volgens verzoeker niet worden gesteld dat de betrokken aangelegenheid onder het beroepsgeheim valt, aangezien het vrijgeven van de informatie noch het privéleven, noch de rechten van verdediging van de tussenkomende partij aantast. In de mate dat de beroepsinstantie oordeelt dat het vrijgeven van de documenten de vertrouwelijkheid van de briefwisseling tussen de advocaat en zijn cliënt zou ondergraven, gaat zij niet *in concreto* na of die vertrouwelijkheid in dit geval daadwerkelijk zou worden ondergraven. Bovendien, zo stelt verzoeker, is

daarnaast ook een afweging van de in het geding zijnde belangen vereist, dewelke hier ontbreekt.

10. Verzoeker stelt in zijn memorie van wederantwoord dat 's Raads arrest nr. 202.966 van 15 april 2010 niet spoort met de recente rechtspraak van het EHRM en het Grondwettelijk Hof, waaruit volgt dat in elk geval *in concreto* moet worden beoordeeld of de openbaarmaking afbreuk doet aan het door de uitzonderingsgrond beschermde belang. Dat betekent volgens verzoeker dat de loutere vaststelling dat het gaat om documenten die zijn gewisseld tussen een advocaat en zijn cliënt, niet kan volstaan om de openbaarheid te weigeren. Een cliënt die een juridisch advies van een advocaat, zoals het kwestieuze advies, in handen heeft, valt niet onder de strafbaarstelling in artikel 458 van het Strafwetboek, zodat in die bepaling geen argument kan worden gevonden om de toegang tot het aan de tussenkomende partij verstrekte advies te weigeren. Verzoeker betoogt dat uit artikel 10 EVRM volgt dat een beperking van het recht op openbaarheid moet zijn voorgeschreven door de wet, wat betekent dat een grondslag in het nationale recht voorhanden moet zijn. Een norm kan alleen maar als wet worden beschouwd wanneer hij voldoende nauwkeurig is geformuleerd om de burger in staat te stellen de gevolgen van een bepaalde handeling redelijkerwijs te voorzien. Uit artikel 458 van het Strafwetboek afleiden dat die bepaling ook geldt voor de cliënten van een advocaat, is volgens verzoeker niet in overeenstemming met artikel 10 EVRM. Zelfs in het geval dat artikel 458 van het Strafwetboek zou gelden voor het cliënteel van de advocaat, had de beroepsinstantie naar het oordeel van verzoeker moeten nagaan of het vrijgeven van de gevraagde informatie de door die bepaling beschermde belangen, in het bijzonder het privéleven of de rechten van verdediging van de tussenkomende partij, zou aantasten. De beroepsinstantie had op zijn minst het beschermde belang moeten identificeren en dat beschermde belang is volgens verzoeker niet de vertrouwelijkheid. Wat de op grond van artikel 10 EVRM vereiste belangenafweging betreft, verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting van het eerste middel.

11. Verzoeker gaat in zijn laatste memorie nog in op de vragen of artikel 10 EVRM van toepassing is, of artikel 458 van het Strafwetboek kan worden toegepast – verzoeker meent van niet – of de openbaarmaking het met de uitzondering beschermde belang aantast en of dat belang zwaarder doorweegt dan het belang van de openbaarmaking.

12. In zijn laatste memorie na het aanvullend verslag betoogt verzoeker nog, met betrekking tot het eerste en het tweede middel samengenomen, dat na het prejudicieel antwoord van het Grondwettelijk Hof de vraag overeind blijft of de toepassing die aan artikel 458 van het Strafwetboek en artikel 6, § 2, 2°, WOB wordt gegeven in overeenstemming is met artikel 10 EVRM. Verzoeker is van oordeel dat zulks niet het geval is en herneemt zijn vraag om een verzoek om advies te richten aan het EHRM. In deze laatste memorie bepleit verzoeker ook nog dat de draagwijdte van artikel 32 van de Grondwet en artikel 10 EVRM níét dezelfde is.

Tussenarrest

13. In arrest nr. 261.799 van 18 december 2024 heeft de Raad van State aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag gesteld:

“Schendt artikel 6, § 2, 2°, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur artikel 32 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 10 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, doordat een overheid de vraag om inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument moet afwijzen wanneer de openbaarmaking van het bestuursdocument afbreuk doet aan een bij wet ingestelde geheimhoudingsverplichting, zodat die overheid geen belangenafweging in concreto mag doorvoeren tussen de door die uitzonderingsgronden beschermde belangen en het openbaar belang dat met de openbaarmaking van het bestuursdocument is gediend?”

Antwoord van het Grondwettelijk Hof

14. In arrest nr. 9/2026 van 15 januari 2026 heeft het Grondwettelijk Hof de voormelde prejudiciële vraag als volgt beantwoord (ECLI-verwijzingen zijn weggelaten):

“B.3. Met de prejudiciële vraag wenst het verwijzende rechtscollege van het Hof te vernemen of artikel 6, § 2, 2°, bestaanbaar is met artikel 32 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 10 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in zoverre die bepaling een absolute uitzonderingsgrond op de openbaarheid van bestuur invoert, waardoor een afweging tussen het belang beschermd door de uitzonderingsgrond en het belang van de openbaarheid is uitgesloten.

B.4.1. Door te bepalen, in artikel 32 van de Grondwet, dat elk bestuursdocument – begrip dat volgens de Grondwetgever zeer ruim moet worden geïnterpreteerd – in de regel openbaar is, heeft de Grondwetgever het recht op de openbaarheid van de bestuursdocumenten ingeschreven als een grondrecht.

B.4.2. Artikel 10 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens waarborgt het recht op vrijheid van meningsuiting, dat de vrijheid omvat om inlichtingen of denkbeelden te ontvangen of door te geven.

B.4.3. Wanneer een verdragsbepaling die België bindt een draagwijdte heeft die analoog is aan die van een van de grondwetsbepalingen waarvan de toetsing tot de bevoegdheid van het Hof behoort en waarvan de schending wordt aangevoerd, vormen de waarborgen vervat in die verdragsbepaling een onlosmakelijk geheel met de waarborgen die in de betrokken grondwetsbepaling zijn opgenomen.

B.4.4. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat ‘artikel 10 aan het individu geen recht toekent op toegang tot informatie waarover een overheid beschikt, noch de Staat ertoe verplicht die aan hem mee te delen. Echter, [...] een dergelijk recht of een dergelijke verplichting kunnen in de eerste plaats ontstaan wanneer de bekendmaking van de informatie is opgelegd bij een uitvoerbaar geworden rechterlijke beslissing [...] en, in de tweede plaats, wanneer de toegang tot de informatie bepalend is voor de uitoefening, door het individu, van zijn recht op vrije meningsuiting, inzonderheid ‘de vrijheid om kennis te nemen en te geven van informatie’, en wanneer het weigeren van die toegang een inmenging vormt in de uitoefening van dat recht’ (EHRM, grote kamer, 8 november 2016, Magyar Helsinki Bizottság t. Hongarije, § 156; 3 februari 2022, Šeks t. Kroatië, § 36).

In zoverre daarin het recht op toegang tot overheidsinformatie wordt erkend, heeft artikel 10 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens een draagwijdte die analoog is aan die van artikel 32 van de Grondwet. De door die bepalingen verstrekte waarborgen vormen in die mate dan ook een onlosmakelijk geheel.

B.4.5. Het recht op toegang tot bestuursdocumenten, zoals dat wordt gewaarborgd bij artikel 32 van de Grondwet en bij artikel 10 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, is evenwel niet absoluut.

Die bepalingen sluiten een beperking van het recht op toegang tot

bestuursdocumenten niet uit, maar vereisen dat zij wordt toegestaan door een voldoende precieze wettelijke bepaling, dat zij beantwoordt aan een dwingende maatschappelijke behoefte in een democratische samenleving en dat zij evenredig is met de daarmee nagestreefde wettige doelstelling (EHRM, grote kamer, 8 november 2016, Magyar Helsinki Bizottság t. Hongarije, voormeld, §§ 181, 187 en 196; 9 december 2021, Rovshan Hajiiev t. Azerbeidzjan, § 53).

B.4.6. Uitzonderingen op het beginsel van de openbaarheid van de bestuursdocumenten zijn slechts mogelijk onder de voorwaarden vastgesteld door de wet, het decreet of de ordonnantie. Zij moeten worden verantwoord en moeten beperkend worden geïnterpreteerd (Parl. St., Senaat, B.Z. 1991-1992, nr. 100-49/2°, p. 9).

B.4.7. Door het mogelijk te maken dat een wetgever kan bepalen in welke gevallen en onder welke voorwaarden kan worden afgeweken van het beginsel van de administratieve transparantie, heeft de Grondwetgever niet uitgesloten dat de toegang tot bepaalde documenten aan voorwaarden wordt gekoppeld of wordt beperkt, voor zover die beperkingen redelijk verantwoord zijn en geen onevenredige gevolgen met zich meebrengen.

In dat opzicht dient te worden onderstreept dat de administratieve transparantie bijdraagt tot het daadwerkelijke karakter van de uitoefening van het recht van beroep van de bestuurden voor de Raad van State of voor de gewone hoven en rechtbanken.

B.4.8. Toen de Grondwetgever artikel 32 van de Grondwet heeft aangenomen, is benadrukt dat de uitzonderingen op dat recht in beginsel een onderzoek, geval per geval, van de verschillende aanwezige belangen vereisen: ‘telkens [moet] in concreto het belang van de openbaarmaking [...] worden afgewogen tegen het belang beschermd door een uitzonderingsgrond’ (Parl. St., Kamer, 1992-1993, nr. 839/1, p. 5).

Uit wat voorafgaat, vloeit voort dat de Grondwetgever beperkingen op de toegang tot bestuursdocumenten toelaatbaar achtte, op voorwaarde dat er steeds een afweging plaatsvindt van het belang van de openbaarmaking van bestuursdocumenten tegen het belang dat wordt beschermd door de uitzonderingsgrond. Voorts is er steeds een beoordeling in concreto vereist om na te gaan of er een daadwerkelijke aantasting is van het beschermde belang en, behalve in de door de bevoegde wetgever bepaalde uitzonderlijke gevallen, om na te gaan of het belang van de openbaarheid opweegt tegen het beschermde belang.

B.5. Zoals blijkt uit B.2.2 en B.2.3, voert artikel 6, § 2, 2°, van de wet van 11 april 1994 een absolute uitzonderingsgrond in op de openbaarheid van bestuur. Wanneer de aanvraag tot openbaarmaking betrekking heeft op bestuursdocumenten waarvan de openbaarmaking afbreuk doet aan een bij wet ingestelde geheimhoudingsverplichting, dan moet de betrokken overheidsinstantie die aanvraag afwijzen.

Zoals is verduidelijkt in de in B.2.3 vermelde parlementaire voorbereiding, houdt het ‘absolute’ karakter van de in artikel 6, § 2, 2°, van de wet van 11 april 1994 vermelde uitzonderingsgrond aldus in dat de betrokken overheidsinstantie geen belangenafweging moet maken tussen de door die uitzonderingsgrond beschermde belangen en het openbaar belang dat met de openbaarmaking van een bestuursdocument is gediend. De wetgever heeft

voor die uitzonderingsgrond zelf vastgesteld dat het beschermde belang steeds opweegt tegen het belang van de openbaarheid.

Door een belangenafweging uit te sluiten, vormt de in het geding zijnde bepaling een beperking van het recht op toegang tot bestuursdocumenten, die enkel grondwettig is in zoverre ze voldoet aan de in B.4.1 tot B.4.8 vermelde vereisten.

Zoals is opgemerkt in B.2.4, heeft de zaak ten gronde betrekking op een weigering tot openbaarmaking om reden dat afbreuk wordt gedaan aan het beroepsgeheim van de advocaat, zoals gesanctioneerd bij artikel 458 van het Strafwetboek. Het beroepsgeheim van de advocaat is een essentieel bestanddeel van het recht op eerbiediging van het privéleven en van het recht op een eerlijk proces.

Het beroepsgeheim van de advocaat heeft immers hoofdzakelijk tot doel het fundamentele recht op eerbiediging van het privéleven te beschermen van diegene die iemand in vertrouwen neemt, soms over iets heel persoonlijks. De effectiviteit van de rechten van verdediging van iedere rechtzoekende veronderstelt noodzakelijkerwijs dat een vertrouwensrelatie tot stand kan komen tussen die persoon en de advocaat die hem raad geeft en hem verdedigt. Die noodzakelijke vertrouwensrelatie kan alleen tot stand komen en behouden blijven indien de rechtzoekende de waarborg heeft dat wat hij aan zijn advocaat toevertrouwt door die laatstgenoemde niet openbaar zal worden gemaakt. Hieruit volgt dat de aan de advocaat opgelegde regel van het beroepsgeheim een fundamenteel element is van de rechten van verdediging.

Zoals het Hof van Cassatie heeft geoordeeld, '[berust] het beroepsgeheim waaraan de leden van de balie zijn onderworpen, [...] op de noodzaak volledige veiligheid te verzekeren aan diegenen die zich aan hen toevertrouwen' (Cass. 13 juli 2010; zie ook Cass., 9 juni 2004).

Ook al is het 'niet onaantastbaar', het beroepsgeheim van de advocaat vormt 'een van de grondbeginselen waarop de organisatie van het gerecht in een democratische samenleving berust' (EHRM, 6 december 2012, Michaud t. Frankrijk, § 123,).

De versterkte bescherming toegekend aan de uitwisselingen van informatie tussen advocaten en hun cliënten betreft niet alleen de verdediging, maar ook het juridisch advies, zowel wat de inhoud als het bestaan ervan betreft. Personen die een advocaat raadplegen, mogen immers redelijkerwijs verwachten dat hun communicatie privé en vertrouwelijk blijft. De specifieke bescherming die aan het beroepsgeheim van advocaten is toegekend, wordt gerechtvaardigd door het feit dat advocaten een fundamentele taak hebben in een democratische samenleving, namelijk rechtzoekenden verdedigen. Die fundamentele taak omvat, onder andere, de vereiste dat elke rechtzoekende de mogelijkheid moet hebben in alle vrijheid een advocaat te raadplegen, van wie het beroep in wezen erin bestaat onafhankelijk juridisch advies te geven aan eenieder die het behoeft (HvJ, grote kamer, 8 december 2022, C-694/20, Orde van Vlaamse Balies e.a., punten 27-28).

B.6.2. Het Hof heeft zich reeds verscheidene keren uitgesproken over de draagwijdte van het beroepsgeheim van de advocaat. Bij zijn arrest nr. 10/2008 van 23 januari 2008 heeft het Hof geoordeeld dat de gegevens die

ter kennis worden gebracht van de advocaat, enerzijds, in het kader van zijn activiteit bestaande in de verdediging en de vertegenwoordiging in rechte, en, anderzijds, wanneer hij de rechtspositie van zijn cliënt bepaalt, door het beroepsgeheim gedekt zijn (B.9.2 en B.9.3).

Daarenboven heeft het Hof, op basis van het op 26 juni 2007 in grote kamer gewezen arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zake de ‘Ordre de[s] barreaux francophones et germanophone’ e.a. (C-305/05), gepreciseerd dat het begrip ‘bepaling van de rechtspositie’ van de cliënt het begrip ‘juridische advisering’ omvat (B.9.4). Het heeft geoordeeld dat de activiteit bestaande in het verstrekken van juridisch advies ertoe strekt ‘de cliënt te informeren over de staat van de wetgeving die van toepassing is op zijn persoonlijke situatie of op de verrichting die hij overweegt, of hem te adviseren over de wijze waarop die verrichting binnen het wettelijk kader kan worden uitgevoerd’ en ‘altijd tot doel [heeft] het de cliënt mogelijk te maken een rechtsgeding met betrekking tot die verrichting te vermijden’ (B.9.5).

Het Hof heeft geoordeeld dat de gegevens die de advocaat verneemt tijdens de uitoefening van de wezenlijke activiteiten van zijn beroep, namelijk het verdedigen of vertegenwoordigen in rechte van de cliënt en het verlenen van juridisch advies, zelfs buiten elk rechtsgeding, door het beroepsgeheim gedekt blijven (B.9.6). Alleen wanneer de advocaat een activiteit uitoefent die verder gaat dan zijn specifieke opdracht van verdediging of vertegenwoordiging in rechte en verlening van juridisch advies, kan worden voorzien in een verplichting om gegevens mee te delen.

B.6.3. De grondwettigheid van de in het geding zijnde bepaling dient dus te worden beoordeeld rekening houdend met het feit dat het beroepsgeheim van de advocaat een algemeen beginsel is dat verband houdt met de naleving van de fundamentele rechten, dat de regels die van dat geheim afwijken slechts strikt kunnen worden geïnterpreteerd en dat rekening dient te worden gehouden met de wijze waarop het beroep van advocaat in de interne rechtsorde is geregeld. Aldus dient de regel van het beroepsgeheim maar te wijken indien zulks kan worden verantwoord door een dwingende reden van algemeen belang en indien de opheffing van het geheim strikt evenredig is.

B.6.4. Uit het voorgaande vloeit voort dat de in het geding zijnde beperking van het recht op toegang tot bestuursdocumenten is toegestaan door een voldoende precieze wettelijke regeling in het belang van legitieme doelstellingen.

B.7. Het Hof dient evenwel nog na te gaan of de beperkingen op de toegang tot de betrokken documenten redelijk verantwoord zijn en geen onevenredige gevolgen met zich meebrengen. In het bijzonder dient te worden nagegaan of de wetgever heeft voorzien in voldoende procedurele waarborgen die voorkomen dat het daadwerkelijke karakter van het recht op openbaarheid van bestuursdocumenten en het recht op toegang tot de rechter zou kunnen worden uitgehold.

B.8.1. Artikel 10 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens vereist dat de weigering van de nationale autoriteiten om informatie openbaar te maken, kan worden getoetst door een onafhankelijke instantie (EHRM, 3 februari 2022, Šeks t. Kroatië, voormeld, § 64; 8 november 2022, Saure t. Duitsland, § 53). De wetgever dient bij dergelijke beperkingen dan ook te

voorzien in voldoende waarborgen om de belangen van de betrokkenen te beschermen (EHRM, 3 februari 2022, Šeks t. Kroatië, voormeld, § 65; 8 november 2022, Saure t. Duitsland, voormeld, § 54). Voorts dient een grondige evenredigheidstoets te worden uitgevoerd (EHRM, 3 februari 2022, Šeks t. Kroatië, voormeld, § 67).

B.8.2. Het ‘absolute’ karakter van de in artikel 6, § 2, van de wet van 11 april 1994 vermelde uitzonderingsgronden impliceert niet dat die uitzonderingsgronden systematisch kunnen worden aangevoerd en op automatische wijze kunnen worden toegepast. Zelfs wanneer een beslissing tot weigering van openbaarmaking is gebaseerd op een zogenaamde ‘absolute’ uitzondering, moet die beslissing tot weigering van de openbaarmaking steunen op deugdelijk vastgestelde motieven zonder dat evenwel, zoals is vermeld in de in B.4.8 vermelde parlementaire voorbereiding van artikel 32 van de Grondwet, de gevraagde informatie via de mededeling van de weigeringsmotieven bekend wordt gemaakt (zie eveneens EHRM, 3 februari 2022, Šeks t. Kroatië, voormeld, § 71). Ook de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State benadrukt dat ‘elk beroep op een uitzonderingsbepaling [...] concreet [moet] worden gemotiveerd met verwijzing naar de specifieke gegevens, eigen aan de zaak’ (RvSt, 7 februari 2019, nr. 243.607).

Gezien de specifieke aard van het beroepsgeheim van de advocaat en de centrale rol van dat beroepsgeheim in de rechtsstaat, zoals is omschreven in B.6.1 tot B.6.3, is het redelijk verantwoord dat, ten aanzien van de weigering tot openbaarmaking op grond van dat beroepsgeheim, uit de motivering van een dergelijke weigeringsbeslissing enkel kan worden afgeleid dat de overheidsinstantie heeft onderzocht of het beroepsgeheim van de advocaat van toepassing is op het betrokken bestuursdocument en of het bestuursdocument gedeeltelijk openbaar kan worden gemaakt op grond van artikel 6, § 4, van de wet van 11 april 1994.

B.8.3. Daarnaast kan de verzoeker tegen een gehele of gedeeltelijke weigering tot openbaarmaking een georganiseerd administratief beroep instellen bij de Beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsinformatie (hierna : de Beroepsinstantie).

Zoals het Hof heeft geoordeeld bij zijn arrest nr. 43/2020 van 12 maart 2020, beschikt de Beroepsinstantie, gelet op de devolutieve werking van dat georganiseerd administratief beroep, over dezelfde beoordelingsbevoegdheid als de overheidsinstantie die in eerste aanleg heeft beslist. Zij dient de aanvraag tot openbaarheid aldus volledig opnieuw te onderzoeken, rekening houdend met alle feitelijke en juridische elementen van de zaak, met inbegrip van wijzigingen die zich sedert de beslissing in eerste aanleg mogelijk hebben voorgedaan.

Net zoals de overheidsinstantie die in eerste aanleg heeft beslist, moet de Beroepsinstantie aldus beoordelen of het beroepsgeheim van de advocaat van toepassing is op het betrokken administratieve document en of dat laatste gedeeltelijk openbaar kan worden gemaakt.

Dit veronderstelt ook dat de Beroepsinstantie, waarvan de leden en het secretariaat aan het in artikel 458 van het Strafwetboek bedoelde beroepsgeheim zijn onderworpen, gelet op de aard van haar opdrachten, eveneens daadwerkelijk toegang heeft tot het betrokken document.

B.8.4. Ten slotte komt het in laatste instantie aan het bevoegde rechtscollege toe om erop toe te zien dat niet op oneigenlijke wijze wordt gebruikgemaakt van die uitzonderingsgrond. In dat verband vormt het toezicht door een rechterlijke instantie die toegang heeft tot het volledige dossier, ook tot de documenten die onder de geheimhoudingsverplichting vallen, een gewichtige waarborg dat de maatregelen op grond van vertrouwelijke informatie – die in het geding worden gebracht door personen die de gevolgen ervan ondervinden – voldoen aan de vereisten van de Grondwet en van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EHRM, 26 juni 2025, Cimpaka Kapeta t. België, § 81).

B.8.5. Bijgevolg doet artikel 6, § 2, 2°, van de wet van 11 april 1994, zoals van toepassing op bestuursdocumenten die onder het beroepsgeheim van de advocaat vallen, niet op onevenredige wijze afbreuk aan het recht op toegang tot bestuursdocumenten, zoals dat wordt gewaarborgd bij artikel 32 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 10 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Beoordeling

a. wat de motiveringsplicht betreft

15. In de aanhef van het tweede middel vermeldt verzoeker een “gebrekkige motivering”.

Verzoeker laat na om in de uiteenzetting van het middel te verduidelijken of hij hiermee doelt op de materiële-, dan wel de formelemotiveringsplicht en hij maakt evenmin inzichtelijk hoe of waarom de bestreden beslissing die motiveringsplicht zou schenden.

16. In dat opzicht is het tweede middel niet ontvankelijk.

b. wat de grondwettigheid van artikel 6, § 2, 2°, WOB betreft

17. Uit het hiervóór aangehaalde arrest nr. 9/2026 van het Grondwettelijk Hof volgt dat de door verzoeker aangevoerde ongrondwettigheid van artikel 6, § 2, 2°, WOB niet overtuigt, zodat het eerste en tweede middel in die zin moeten worden verworpen.

c. wat de toepasselijkheid van artikel 458 van het Strafwetboek betreft

18. Artikel 6, § 2, 2°, WOB luidde, op het ogenblik van de bestreden beslissing, als volgt:

“§ 2. Een federale of niet-federale administratieve overheid wijst de vraag om inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument, die met toepassing van deze wet is gedaan, af, wanneer de openbaarmaking van het bestuursdocument afbreuk doet:

[...]

2° aan een bij wet ingestelde geheimhoudingsverplichting.”

Artikel 458 van het Strafwetboek bepaalt:

“Geneesheren, heekundigen, officieren van gezondheid, apothekers, vroedvrouwen en alle andere personen die uit hoofde van hun staat of beroep kennis dragen van geheimen die hun zijn toevertrouwd, en deze bekendmaken buiten het geval dat zij geroepen worden om in rechte (of voor een parlementaire onderzoekscommissie) getuigenis af te leggen en buiten het geval dat de wet, het decreet of de ordonnantie hen verplicht of toelaat die geheimen bekend te maken, worden gestraft met gevangenisstraf van een jaar tot drie jaar en een geldboete van honderd euro tot duizend euro of met een van die straffen alleen.”

19. In het tussenarrest van 18 december 2024 (rov 13.5) heeft de Raad van State reeds geoordeeld:

“Artikel 458 van het Strafwetboek voorziet in de volgende, in artikel 6, § 2, [...] 2°, van de openbaarheidswet bedoelde, geheimhoudingsverplichting, die ook van toepassing is op het beroep van advocaat: [...]”

Voor zover verzoeker in zijn laatste memorie na het aanvullend verslag de Raad van State ertoe uitnodigt om te oordelen of artikel 458 van het Strafwetboek een in de artikel 6, § 2, 2°, WOB bedoelde geheimhoudingsverplichting is, moet dan ook worden opgemerkt dat de Raad van State die principiële vraag in het tussenarrest reeds bevestigend heeft beantwoord en daarmee, wat dat betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput.

20. Voor zover verzoeker doet gelden dat artikel 458 van het Strafwetboek een geheimhoudingsverplichting is die te dezen niet van toepassing is, overweegt de Raad van State wat volgt.

21. In de bestreden beslissing wijst de beroepsinstantie artikel 458 van het Strafwetboek aan als een ‘bij wet ingestelde geheimhoudingsverplichting’ zoals bedoeld in artikel 6, § 2, 2°, WOB en oordeelt zij, samengevat, eensdeels dat deze bepaling van toepassing is op het op de advocaat rustende beroepsgeheim en anderdeels dat alles wat tussen de advocaat en zijn cliënt wordt besproken vertrouwelijk moet blijven.

22. Verzoeker wordt niet bijgevalen in zijn kritiek dat artikel 458 van het Strafwetboek te dezen niet bij de toepassing van artikel 6, § 2, 2°, WOB mag worden betrokken.

Ofschoon het inderdaad zo is dat de tussenkomende partij geen strafrechtelijk beteugelbare inbreuk op de voormelde bepaling begaat wanneer zij zelf vrijwillig briefwisseling tussen haarzelf en haar raadsman openbaar maakt, betekent dit niet van de weeromstuit dat zij tot die openbaarmaking – bijvoorbeeld in het kader van de openbaarheid van bestuur – ook kan worden verplicht, noch dat artikel 458 van het Strafwetboek bij de beoordeling van een openbaarheidsverzoek zonder betekenis zou zijn.

23. De geheimhoudingsverplichting die uit artikel 458 van het Strafwetboek voortvloeit, berust volgens het Hof van Cassatie immers op de noodzaak volledige veiligheid te verzekeren aan de cliënten die hun geheimen aan de advocaat toevertrouwen (Cass. 24 april 2012, P.12.0064.N).

Ook het Grondwettelijk Hof heeft overwogen dat het beroepsgeheim van de advocaat een essentieel onderdeel vormt van de rechten van verdediging van de cliënt (GwH 29 april 2021, nr. 66/2021, B.8.3.1):

“Wat de advocaat betreft, veronderstelt de effectiviteit van de rechten van verdediging van iedere rechtzoekende noodzakelijkerwijs dat een vertrouwensrelatie tot stand kan komen tussen die persoon en de advocaat die hem raad geeft en hem verdedigt. Die noodzakelijke vertrouwensrelatie kan alleen tot stand komen en behouden blijven indien de rechtzoekende de waarborg heeft dat wat hij aan zijn advocaat toevertrouwt door die laatstgenoemde niet openbaar zal worden gemaakt. Daaruit volgt dat het aan de advocaat opgelegde beroepsgeheim een fundamenteel element is van de rechten van verdediging en dus de bescherming geniet die voor de rechtzoekende voortvloeit uit de waarborgen die zijn verbonden aan het recht op een eerlijk proces.”

De Raad van State sluit zich aan bij deze rechtspraak en herhaalt (zie RvS 15 april 2010, nr. 202.966) dat het beroepsgeheim er is om de vertrouwelijkheid te beschermen, en niet omgekeerd. Daarbij moet nog worden opgemerkt dat deze vertrouwelijkheid niet enkel geldt wanneer de advocaat zijn cliënt in een rechtsgeding terzijde staat, maar ook wanneer hij advies verleent (in dezelfde zin: HvJ, grote kamer, 26 juni 2007, Orde des barreaux francophones et germanophone).

24. Uit wat voorafgaat, volgt niet, zoals verzoeker ondergeschikt aanvoert, dat de tussenkommende partij het beroepsgeheim van haar advocaat moet respecteren, maar wel dat de door artikel 458 van het Strafwetboek beschermde belangen van de rechtzoekende in rekening mogen – en zelfs moeten – worden gebracht wanneer om de openbaarmaking van briefwisseling tussen de tussenkommende partij en haar raadsman wordt verzocht.

25. Voor zover verzoeker aanvoert dat de beroepsinstantie artikel 458 van het Strafwetboek, gelezen in samenhang met artikel 6, § 2, 2°, WOB niet vermocht toe te passen, worden de middelen verworpen.

d. wat de overeenstemming met artikel 10 EVRM en artikel 11 van het Handvest betreft

26.1. Zoals verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aangeeft en door het Grondwettelijk Hof (GwH 15 januari 2026, nr. 9/126; GwH 11 december 2025, nr. 168/2025; GwH 23 oktober 2025, nr. 134/2025; GwH 20 maart 2025, nr. 51/2025)

en door de Raad van State (RvS 9 december 2024, nr. 261.683; RvS 18 december 2024, nr. 261.799) ook al meermaals is overwogen, hebben artikel 10 EVRM en artikel 11 van het Handvest, in zoverre daarin het recht op toegang tot overheidsinformatie wordt erkend, een draagwijdte die analoog is aan die van artikel 32 van de Grondwet.

De Raad van State ziet geen reden om het hier anders te zien.

26.2. In arrest nr. 9/2026 van 15 januari 2026 heeft het Grondwettelijk Hof, zoals gezien, geoordeeld dat artikel 6, § 2, 2°, WOB, in zoverre het een absolute uitzonderingsgrond op de openbaarheid van bestuur bevat, artikel 32 van de Grondwet niet schendt.

26.3. Het ligt derhalve op de weg van verzoeker om ervan te overtuigen dat artikel 10 EVRM en artikel 11 van het Handvest zich niettemin tegen de toepassing van een absolute uitzonderingsgrond verzetten.

27. Artikel 10 EVRM luidt:

“1. Eenieder heeft recht op vrijheid van meningsuiting. Dit recht omvat de vrijheid een mening te koesteren en de vrijheid om inlichtingen of denkbeelden te ontvangen of door te geven, zonder inmenging van overheidswege en ongeacht grenzen. Dit artikel belet niet dat Staten radio-omroep-, bioscoop- of televisie-ondernemingen kunnen onderwerpen aan een systeem van vergunningen.

2. Daar de uitoefening van deze vrijheden plichten en verantwoordelijkheden met zich brengt, kan zij worden onderworpen aan bepaalde formaliteiten, voorwaarden, beperkingen of sancties, welke bij de wet worden voorzien en die in een democratische samenleving nodig zijn in het belang van 's lands veiligheid, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de goede naam of de rechten van anderen, om de verspreiding van vertrouwelijke mededelingen te voorkomen of om het gezag en de onpartijdigheid van de rechterlijke macht te waarborgen.”

Artikel 11 van het Handvest, getiteld ‘Vrijheid van meningsuiting en van informatie’, bepaalt:

- “1. Eenieder heeft recht op vrijheid van meningsuiting. Dit recht omvat de vrijheid een mening te hebben en de vrijheid kennis te nemen en te geven van informatie of ideeën, zonder inmenging van enig openbaar gezag en ongeacht grenzen.
2. De vrijheid en de pluriformiteit van de media worden geëerbiedigd.”

28.1. Voor zover verzoeker aanvoert dat artikel 10 EVRM en artikel 11 van het Handvest zich verzetten tegen ‘absolute’ uitzonderingsgronden wat de openbaarheid van bestuur betreft, kan hij niet worden bijgetreden.

28.2. Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteenzet waarom artikel 11 van het Handvest, op zich genomen, absolute uitzonderingsgronden verbiedt. In zijn latere procedurestukken komt verzoeker op deze bepaling niet meer terug. De Raad van State onderzoekt artikel 11 van het Handvest derhalve enkel gelezen in samenhang met artikel 10 EVRM.

29.1. Het recht op toegang tot bestuursdocumenten is ook in het licht van artikel 10 EVRM niet absoluut. De Raad van State sluit zich aan bij de overwegingen van het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 9/2026 van 15 januari 2026 (rov B.4.5) dat uit de rechtspraak van het EHRM (EHRM, grote kamer, 8 november 2016, Magyar Helsinki Bizottság t. Hongarije, §§ 181, 187 en 196; EHRM 9 december 2021, Rovshan Hajiyehev t. Azerbeidzjan, § 53) volgt dat een beperking van het recht op toegang tot bestuursdocumenten vereist dat ze wordt toegestaan door een voldoende precieze wettelijke bepaling, dat ze beantwoordt aan een dwingende maatschappelijke behoefte in een democratische samenleving en dat ze evenredig is met de daarmee nagestreefde wettelijke doelstelling.

Artikel 6, § 2, 2°, WOB, gelezen in samenhang met artikel 458 van het Strafwetboek, is een dergelijke bepaling.

29.2. Anders dan hoe verzoeker het ziet, kan uit het hiervóór vermelde arrest Magyar Helsinki Bizottság niet worden afgeleid dat absolute uitzonderingsgronden strijden met artikel 10 EVRM. Het EHRM overweegt in dit arrest dat voor zover het Hongaarse recht het optreden van door de overheid

toegewezen advocaten in strafzaken (“*ex officio* appointed and retained defence counsel”) niet beschouwt als een openbare dienst (“public functions”) en de namen van die advocaten en het aantal aan hen toegewezen zaken daarom beschouwt als persoonsgegevens die niet kunnen worden vrijgegeven, artikel 10 EVRM wordt geschonden. Het Hof oordeelt dat de activiteiten van deze advocaten niet als een louter private aangelegenheid kunnen worden beschouwd, temeer nu de gevraagde informatie geen betrekking heeft op de handelingen of beslissingen van de advocaten met betrekking tot de juridische bijstand of het advies die zij aan hun cliënten verlenen. Deze laatste overweging onderscheidt het meervermelde arrest van het hier voorliggende geschil en is des te meer relevant gelet op de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot het beroepsgeheim van de advocaat, zoals het Grondwettelijk Hof *sub* B.6.1 en B.6.2 van het arrest van 15 januari 2026 ook in herinnering heeft gebracht.

29.3. De andere arresten van het EHRM die verzoeker ter adstructie van zijn betoog aanvoert, zijn evenmin relevant. Zij hebben immers evenmin betrekking op het beroepsgeheim van de advocaat, maar op de vergaderagenda’s van bepaalde rechters en gegevens over de personen die het gebouw van het Poolse Grondwettelijk Hof tijdens een bepaalde periode hadden betreden of verlaten (EHRM 21 maart 2024, Sieć Obywatelska Watchdog Poland t. Polen), dan wel op de inkomensaangifte van een burgemeester en zijn familie (EHRM 18 april 2024, Romanenko t. Oekraïne).

30. Mede in acht genomen wat hierna wordt overwogen met betrekking tot de beoordeling van het openbaarheidsverzoek *in concreto*, overtuigt verzoeker niet ervan dat artikel 6, § 2, 2°, WOB, niettegenstaande de door het Grondwettelijk Hof vastgestelde bestaanbaarheid van die bepaling met artikel 32 van de Grondwet, alsnog artikel 10 EVRM of artikel 11 van het Handvest schendt.

De Raad van State acht het in die omstandigheden niet nodig om aan het EHRM een verzoek om advies voor te leggen.

31. Ook in dat opzicht worden de middelen verworpen.

e. beoordeling in concreto

32. De “bij wet ingestelde geheimhoudingsverplichting”, zoals bepaald in artikel 6, § 2, 2°, WOB, is een zogenaamde absolute uitzonderingsgrond, wat impliceert dat indien bepaalde informatie onder die uitzonderingsgrond valt, de openbaarheid moet worden geweigerd zonder dat enige belangenafweging moet plaatsvinden tussen het belang van de openbaarheid en het door de uitzonderingsgrond beschermde belang.

33. Als uitzondering op het fundamentele recht op openbaarheid, moet deze bepaling strikt worden geïnterpreteerd, zonder evenwel het begrip ‘geheimhoudingsverplichting’ zelf van elke inhoud te ontdoen. Het “absolute” karakter van de uitzonderingsgrond laat ook niet toe dat ze systematisch wordt aangevoerd en op een automatische wijze wordt toegepast. Er moet nog steeds worden nagegaan of de gevraagde informatie onder het “geheim” valt én of de openbaarmaking afbreuk zou doen aan die geheimhoudingsverplichting. De betrokken overheidsinstantie dient steeds *in concreto* te beoordelen of de openbaarmaking afbreuk doet aan de belangen die de wetgever door middel van de geheimhoudingsplicht beoogt te beschermen.

34. Te dezen heeft de beroepsinstantie in de bestreden beslissing aangegeven dat het beroep de betrokkenheid betreft van het stadsbestuur bij de statutenwijziging van de voetbalclub KAA Gent, waarvan het bestuur, via een stadsontwikkelingsbedrijf, aandeelhouder is en na de statutenwijziging ook zal blijven. Als reden voor de statutenwijziging geldt de vaststelling dat “KAA Gent [...] met een kandidaat-investeerder onderhandelingen [heeft] gevoerd die bereid is om een kapitaalinjectie te doen, op voorwaarde dat, onder meer, KAA Gent in een naamloze vennootschap wordt omgezet en de kandidaat-investeerder quasi alle aandelen kan overnemen van de bestaande aandeelhouders”. De beroepsinstantie geeft tevens mee dat het stadsbestuur een belangrijke sociale partner van de voetbalclub is, wat heeft geleid tot het aannemen van een intentieverklaring met de betrachting dat het “[v]oor de stad Gent [...] uitermate belangrijk [is] dat er

voldoende garanties geboden worden dat de intrede van de investeerder, de omzetting van KAA Gent naar een naamloze vennootschap, en de verkoop van aandelen niet ten koste gaat van de lokale verankering en de sociale engagementen, en dat dit op lange termijn gevrijwaard blijft”.

Het is derhalve met inachtneming van de concrete gegevens van de zaak dat de beroepsinstantie oordeelt dat “de memo, de adviezen en de presentatie van het advocatenkantoor van het bestuur, en de gevoerde communicatie daarover, passen binnen de wettelijk beschermde vertrouwensrelatie tussen de stad Gent en de raadsleden” en dat het vrijgeven van deze documenten de vertrouwelijkheid onmiskenbaar zou ondergraven.

Verzoeker overtuigt in de gegeven omstandigheden niet ervan dat er sprake zou zijn van een automatische of systematische weigering van de openbaarheid.

35. In zoverre verzoeker bekritiseert dat een en ander impliceert dat het om het grondwettelijk recht op openbaarheid van bestuur niet te hoeven respecteren, zou volstaan om geen advies te vragen aan de eigen juridische dienst maar wel aan een advocaat, is die kritiek niet gericht tegen de motieven van het thans bestreden besluit.

36. Waar verzoeker opwerpt dat het “mogelijke karakter van algemeen belang van de gevraagde informatie” niet concreet werd beoordeeld, wordt vastgesteld dat in de initiële vraag tot openbaarmaking niet nader wordt verklaard op welk openbaar belang dat met de openbaarmaking is gediend de aanvrager zich beroept. Het kwam, anders dan de verzoeker dit ziet, ook niet aan de overheid toe om verzoekers belang te “identificeren”. Een aanvrager moet immers helemaal geen belang aantonen bij zijn verzoek tot openbaarmaking. Het belang waartegen het belang dat wordt gediend met de uitzonderingsgrond moet worden afgewogen, kan dan ook niet “verzoekers belang om toegang te krijgen tot de gevraagde informatie” zijn.

Dat verzoeker zich beroept op “het maatschappelijk belang van de betrokken documenten en het belang dat het publiek erover geïnformeerd kan worden”, blijkt niet uit de initiële openbaarheidsvraag, zodat aan de overheid niet kan worden verweten dat zij het belang van de uitzonderingsgrond niet concreet aan dit specifieke belang van de openbaarmaking heeft afgewogen.

Anders dan verzoeker beweert, reduceert de beroepsinstantie de in aanmerking komende openbare belangen die met de openbaarmaking zijn gediend, niet tot de belangen die in de parlementaire voorbereidingen zijn opgesomd. Het betreft slechts een illustratieve weergave, zoals mag blijken uit het gebruik, aan het einde van de opsomming van de term “enzovoort”, wat erop duidt dat er nog andere openbare belangen mogelijk zijn.

Verzoeker vermeldt evenwel geen ánder openbaar belang waarmee ten onrechte geen rekening is gehouden.

37. Ook in dat opzicht moeten het eerste en het tweede middel worden verworpen.

f. wat artikel II.39, tweede lid, van het bestuursdecreet betreft

38. Artikel II.39, tweede lid, van het bestuursdecreet luidt als volgt:

“De instanties, vermeld in artikel II.28, § 1, passen bij het beoordelen van een aanvraag tot openbaarmaking ook de toepasselijke bepalingen van wetten, decreten of ordonnanties toe, in de mate dat ze de openbaarmaking van bestuursdocumenten verbieden of beperken op gronden die tot de bevoegdheid van de federale overheid of van andere gemeenschappen of gewesten behoren.”

39. Dat de beroepsinstantie ten onrechte deze bepaling heeft toegepast, volgt blijkens de uiteenzetting in het verzoekschrift enkel uit het feit dat artikel 458 van het Strafwetboek niet van toepassing is en dus ook artikel 6, § 2, 2°, WOB voor de bestreden beslissing geen rechtsgrond biedt.

40. Uit wat voorafgaat, blijkt dat die visie van verzoeker niet wordt bijgevalen.

De middelen worden, voor zover ze op artikel II.39, tweede lid, van het bestuursdecreet steunen, om dezelfde redenen verworpen.

g. besluit

41. Het eerste en tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep in zoverre de vraag tot openbaarmaking betrekking heeft op de stukken van het advocatenkantoor van de tussenkomende partij en de communicatie errond.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 24 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op negenentwintig juni tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Jurgen Neuts,	staatsraad,
Jim Deridder,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Geert Van Haegendoren